

Arrest

nr. 224 075 van 17 juli 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 maart 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 april 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 december 2009 doet de verzoekende partij een huwelijksaangifte bij de stad Turnhout. Zij wenst te huwen met mevrouw S.N. Op 18 februari 2010 geeft de procureur des Konings een negatief advies. Vervolgens weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand de huwelijksvoltrekking.

1.2. Op 12 juni 2015 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag om wettelijke samenwoning in met mevrouw S.N. Op 17 juni 2015 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie van de wettelijke samenwoning.

1.3. Op 29 juni 2015 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in om internationale bescherming. Op 12 september 2016 neemt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 183 522 van 7 maart 2017 bevestigt de Raad de voormelde beslissing.

1.4. Op 26 januari 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 24 oktober 2016 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag om wettelijke samenwoning in met mevrouw S.N. Op 21 maart 2017 geeft de procureur des Konings een negatief advies. Op 22 maart 2017 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand de wettelijke samenwoning.

1.6. Op 28 maart 2017 dient de verzoekende partij een tweede verzoek in om internationale bescherming. Op 17 augustus 2017 neemt het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.7. Op 21 september 2017 dient de verzoekende partij een derde verzoek in om internationale bescherming. Op 18 oktober 2017 neemt het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.8. Op 13 november 2017 dient de verzoekende partij een vierde verzoek in om internationale bescherming. Op 4 januari 2018 neemt het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.9. Op 12 februari 2018 dient de verzoekende partij een vijfde verzoek in om internationale bescherming. Op 27 maart 2018 neemt het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 209 603 van 19 september 2018 verwerpt de Raad het voormelde beroep.

1.10. Op 20 november 2018 dient de verzoekende partij een zesde verzoek in om internationale bescherming.

1.11. Op 7 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.3. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.01.2016 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk worden verklaard wanneer iemands identiteit onzeker is en ongeloofwaardig blijft. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.

Er is geen bewijs van de voorgehouden nationaliteit en afkomst. Mijnheer legt een paspoort voor afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel op basis van zijn verklaringen en de geldsom van 30 euro. Dat paspoort werd later aangepast omdat zijn naam verkeerd werd geschreven. Dat doet twijfels rijzen over de betrouwbaarheid van dit document en dus ook over zijn identiteit. Zijn verklaringen over zijn Afghaans paspoort doen afbreuk aan de bewijswaarde ervan.

De asieliinstanties stellen dat er geen geloof kan gehecht worden aan zijn Afghaanse nationaliteit gelet op zijn gebrekkige kennis van de Afghaanse kalender, gelet op zijn kennis en uitspraak van het Dari, zijn gebrekkige kennis van Herat en Afghanistan, zijn vage verklaringen over de omstandigheden waarin zijn ouders Herat zouden zijn ontvlucht, zijn gebrekkige kennis over de evolutie van de veiligheidssituatie in

Herat gedurende zijn beweerde verblijf in Iran. De asielinstanties stelden verder dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling gelet op zijn foutieve verklaringen met betrekking tot de verblijfskaarten van Afghanen in Iran, zijn gebrekkige kennis van de wijk in Mashad waar hij in Iran zou hebben verbleven en zijn gebrekkige kennis van de munteenheden in Iran. Mijnheer verklaart ook zelf geen familie te hebben in Afghanistan, noch in Iran. Ook zijn intenties om te huwen en een duurzame levensgemeenschap in België uit te bouwen, zijn niet geloofwaardig. Mijnheer S.H. (...) en mevrouw S.N. (...) poogden te huwen en wettelijk samen te wonen in België maar het Parket van de Procureur des Konings heeft steeds ernstige twijfels geuit dat deze stappen werkelijk bedoeld zijn om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen en gaf telkens een negatief advies (2010 en 2017). Er waren zeer opvallende tegenstrijdigheden en onwetendheden in elkaars verklaringen. Mijnheer liet zich in 2016 ontvallen dat mevrouw S.N. (...) zijn nicht zou zijn. Deze dame poogde eerst nog met een andere persoon te huwen (een gedwongen huwelijk) zonder dat er sprake was van een duurzame relatie en dus met de bedoeling een machtiging tot verblijf te regelen. De broer van mevrouw speelde daarbij een bemiddelende rol. Ook voor wat betreft de relatie tussen mijnheer S.H. (...) en mevrouw S.N. (...) zou de broer van mevrouw opnieuw een bemiddelende rol hebben gespeeld. Mijnheer S.H. (...) verklaarde eerder 6 jaar gehuwd te zijn geweest met een andere dame. We beschikken over geen documenten die de staat van dit huwelijk of scheiding weergeven. Ook op dit vlak blijft zijn profiel zeer vaag. Mijnheer diende zijn asielaanvraag pas jaren later in nadat de procedure tot wettelijke samenwoning werd afgewezen, wat volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het opportunistische karakter van zijn asielaanvragen beklemt. Uit het geheel van de elementen blijkt dat mijnheer een machtiging tot verblijf tracht te bekomen, hetzij via een asielpcedure (mijnheer heeft inmiddels voor de 6de keer een asielpcedure opgestart met steeds dezelfde elementen), hetzij door een wettelijke samenwoning of huwelijk met mogelijks zijn nicht geregeld door de broer van mevrouw, hetzij om humanitaire redenen via deze aanvraag art. 9bis Vw. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft steeds gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot zijn identiteit, zijn nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, reisroutes, reisdocumenten. Tot dusver verkrijgen we nog steeds geen zicht op zijn werkelijke identiteit, nationaliteit, achtergrond, werkelijke intenties, zijn verleden en huidige werkelijke levenssituatie. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) schrijft: "Daar werd vastgesteld dat u niet de Afghaanse nationaliteit heeft, is het CGVS van oordeel dat u direct noch indirect mag worden teruggestuurd naar Afghanistan". De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt dat er van een terugkeer naar Afghanistan of Iran in casu geen sprake is. Aan zijn voorgehouden Afghaanse nationaliteit en aan zijn voorgehouden profiel als Afghaanse vluchteling uit Iran, kan immers geen geloof worden gehecht. Mijnheer brengt in de aanvraag 9bis geen elementen bij die de geloofwaardigheid van zijn verklaringen betreffende zijn identiteit, nationaliteit en achtergrond kunnen herstellen. Mijnheer blijft tot dusver nog steeds vasthouden aan zijn verklaringen ondanks de uitdrukkelijke confrontatie met de ongeloofwaardigheid van zijn eerdere beweerde afkomst en verblijfplaatsen. Het is aan mijnheer om volledige medewerking te verlenen en duidelijk te maken wie hij is, welke zijn werkelijke identiteit, nationaliteit, afkomst, achtergrond en intenties zijn en daarvan bewijsstukken voor te leggen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Verweerder meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker die hij ingediend heeft op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Verweerder is van mening dat de identiteit van verzoeker onzeker en ongeloofwaardig is. Verweerder stelt dat er geen bewijs is voer de voorgehouden nationaliteit en afkomst van verzoeker.

Verweerder stelt dat verzoeker een paspoort voorlegt dat hij bekomen heeft van de ambassade van Afghanistan in Brussel op basis van zijn verklaring en de geldsom van 30 euro. Dit paspoort werd later aangepast omdat zijn naam verkeerd werd geschreven. Volgens verweerder doet dit twijfel rijzen over de betrouwbaarheid van dit document.

Verzoeker meent dat de ambassade van Afghanistan niet zomaar paspoorten gaan afleveren tegen de betaling van een geldsom van 30 euro en een loutere verklaring van een aanvrager.

De ambassade doet na de ontvangst van elke aanvraag opzoeken op hun database. Verweerder wenst een beeld geven van de ambassade van Afghanistan alsof het over middeleeuwen gaat. Het is zeer logisch dat de ambassades alles natrekken in hun database alvorens een document af te leveren.

Het feit dat het CGVS geen geloof hechtte aan de origine van verzoeker mag geen reden zijn voor verweerder om dit tegen verzoeker te gebruiken.

Het CGVS maakt soms fouten!!!

Het CGVS heeft dit fout ook in een ander dossier gemaakt waarin ze van een Afghaanse stadsburger Iraniërs maakte.

Uw Raad heeft deze foutieve beslissing van het CGVS vernietigd.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het arrest van uw Raad - RvV nr. 196 233 van 6 december 2017 waarin het volgende staat:

Opzoeken in Amaysh databank door UNHCR Teheran van 10 november 2017 immers dat opzoeken door UNCHR niet louter gebeuren op naam doch tevens andere persoonsgegevens worden geverifieerd, dit om persoonsverwarring uit te sluiten.

Zo wordt er in de meeste gevallen gezocht op basis van documenten die door de advocaat of de asielzoeker zelf aan UNCHR werden bezorgd. Deze documenten worden samen met de naam, voornaam, geboortedatum, geboorteplaats, vaders naam, moeders naam, nationaliteit, kaart nummer en familie nummer naar UNCHRS in Iran gestuurd. Op basis van deze informatie wordt dan in de respectievelijke databanken (i.e Amayesh II (2006), Amayesh IV (2009) en ProGres (databank UNHCR) gezocht.

Verzoeker meent net zoals uw Raad in dit arrest dat in zijn geval een ruime toepassing van het voordeel van twijfel gerechtvaardigd is.

Wat het CGVS nagelaten heeft.

Verzoeker meent dat uw Raad terecht in dit arrest geoordeeld heeft dat:

Veel van hun afstammelingen zijn nooit in Afghanistan geweest en hebben een zeer slechte kennis over het land dat hun ouders verlieten.

Het CGVS heeft onder andere ook juist omwille van deze slechte kennis de asielaanvraag van verzoeker afgewezen.

Verzoeker meent dat verweerder niet zomaar naar een beslissing van het CGVS mag verwijzen om zijn beslissing te motiveren.

Verzoeker heeft een Afghaanse paspoort voorgelegd en verweerder mag niet deze stuk uit de tafel vegen.

Verweerder mag altijd aan de Federale politie de opdracht geven om na te gaan of dit stuk vals is.

Het is een stuk die opgesteld is in Brussel. Het is zeer gemakkelijk voor de Federale politie om de authenticiteit van deze stuk na te gaan.

Verzoeker meent dat hij een begin van bewijs voorgelegd heeft over zijn identiteit. Het is de taak van verweerder om op een correcte wijze te motiveren waarom ze met deze stuk geen rekening houdt.

Verweerder verwijst verder naar het huwelijk van verzoeker en ze stelt dat de intentie ontbreekt om een duurzame levensgemeenschap in België op te bouwen.

Verweerder verzwijgt totaal over het feit dat verzoekers sinds 2010 onder een dak tot vandaag wonen. Dit blijkt uit de politieonderzoek in het huwelijksdossier.

Is dit geen duurzame levensgemeenschap?

Na een verblijf van 5 jaar krijgt men de Belgische nationaliteit.

Verzoekers 9 jaar leven onder een dak wordt niet gezien als een duurzame levensgemeenschap.

Begrijpen kan wie kan begrijpen.

Een redelijke mens zal dit nooit begrijpen.

Verweerder rept geen woord over het feit dat parket zelf de draad kwijt is in dit dossier en zichzelf tegensprekt door het volgende:

In de eerste adviezen stelde het openbaar Ministerie dat mevrouw N. (...) en de heer H. (...) als gehuwd beschouwd worden.

In het tweede advies stelt het parket dat men niet kan aantonen dat mevrouw uit het echt is gescheiden van de heer Y. (...).

Het openbaar Ministerie stelt nu dat partijen geen bewijs van ongehuwde staat kunnen voorleggen.

Verzoekers kunnen het niet meer volgen. Het parket gebruikt telkens een ander argument naar het gelang het haar goedkomt.

Verzoekers menen dat ze het recht hebben om te begrijpen waarom hun aanvraag geweigerd wordt.

Belangrijk:

Het parket heeft nooit twijfel gehad over de Afghaanse nationaliteit van verzoeker.

Men mag in redelijkheid verwachten dat verweerder met dit element rekening houdt. Verweerder gebruikt allen de argumenten van het parket die in haar voordeel is.

Argumenten die in haar nadeel is, zoals de Afghaanse nationaliteit van verzoeker nooit in twijfel getrokken, werden niet betrokken in de beslissing.

Ten slotte verwijst verweerder naar het advies van het CGVS waar gezegd wordt dat verzoeker direct noch indirect mag worden teruggedleid naar Afghanistan omdat hij niet de Afghaanse nationaliteit heeft.

Verweerder mag niet verwijzen naar de nalatigheid van het CGVS. Het feit dat het CGVS na zoveel interview heeft nagelaten om tot een correcte vaststelling te komen over de nationaliteit van verzoeker mag niet als een argument gebruikt worden om deze huidige aanvraag af te wijzen.

Verzoeker spreekt Dari met een Herate accent.

Een gesprek van 5 minuten is voldoende om tot deze conclusie te komen.

Verzoeker meent dat hij overeenkomstig artikel 46 B.W. het bewijs van zijn geboorte door alle rechtsmiddelen leveren.

Overeenkomstig art. 34 WIPR wordt de staat van de persoon beheerst door het recht van de staat waarvan men de nationaliteit heeft. De hoger vermelde identiteits- en geboortegegevens worden door verzoeker bewezen aan de hand van het Afghaanse paspoort afgeleverd in de ambassade van België in Brussel.

Verzoeker meent dat op basis van artt. 46 BW en art. 27 WIPR hebben deze stukken bewijswaarde.

Verzoeker meent dat dit bewijs een grotere bewijs waarde heeft dan de vaststelling van het CGVS waarop de bestreden beslissing vooral op gebaseerd is.

Verzoeker wenst te verwijzen naar een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg in Hasselt waarin de rechtbank de waarde van de documenten afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel grote vindt dan een leeftijdsonderzoek van de dienst voogdij.

Hoewel deze zaken niet 100% vergelijkbaar zijn, wenst verzoeker toch de aandacht van uw Raad vestigen op het volgende feit:

De resultaten van een medisch onderzoek die bijna 100 % betrouwbaar is wordt opzij geschoven ten voordele van de stukken afgeleverd in de ambassade van Afghanistan in Brussel.

De resultaten van een gehoor bij het CGVS mag zeker opzij geschoven worden ten voordele van de stukken die afgeleverd zijn door de ambassade van Afghanistan in Brussel.

In caus het Afghaanse paspoort van verzoeker.

De rechtbank van eerste aanleg te Hasselt, Kamer 4. Inzake 07/1 328/B

<http://www.aaii.be/sites/default/files/dbrechtsDraak/Rb.%20Hasselt%2025-02-08.pdf>

De motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren is niet afdoende en is in strijd met artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden omdat verzoeker een begin van bewijs voorgelegd heeft over zijn identiteit en nationaliteit. Dat dit middel gegrond is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag niet anders dan onontvankelijk kan verklaard worden wanneer iemands identiteit onzeker is en ongeloofwaardig blijft, dat er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Er wordt gemotiveerd dat er geen bewijs van voorgehouden nationaliteit en afkomst is, dat de verzoekende partij een paspoort voorlegt afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel op basis van verklaringen en de geldsom van 30 euro. Hieromtrent stelt de verwerende partij dat het paspoort later werd aangepast omdat de naam verkeerd werd geschreven, dat dit twijfels doet rijzen over de betrouwbaarheid van dit document en dus ook over de identiteit, dat de verklaringen over het Afghaanse paspoort afbreuk doen aan de bewijswaarde ervan. Daarnaast wordt gemotiveerd waarom, gelet op het oordeel van de asielinstanties, geen geloof kan gehecht worden aan de voorgehouden Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij, alsook waarom haar intenties om te huwen en een duurzame levensgemeenschap in België uit te bouwen niet geloofwaardig zijn.

De verzoekende partij, maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen

derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

2.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

De Raad merkt op dat de bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ligt in het scheppen van een duidelijk kader voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is.

Hiervan dienen twee situaties te worden onderscheiden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoot dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33*).

Uit de lezing van de voornoemde bepaling volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:
1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

In de Memorie van Toelichting wordt aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gesteld: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Er dient tenslotte te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit *“aantoont”* (*Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 12).

De Raad wijst er daarenboven op dat de voorwaarden dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen (*cf. RvS* 8 mei 2012, nr. 219.256).

De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis moet beschikken over een identiteitsdocument, dient dus, net als bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (*cf. RvS* 8 mei 2012, nr. 219.256). Het bewijs van identiteit moet dus worden geleverd op het ogenblik van de indiening van de aanvraag.

2.5. *In casu* blijkt dat voor de verzoekende partij een paspoort afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel voorlag en dat de verzoekende partij verklaard heeft dat dit paspoort afgeleverd werd op basis van verklaringen en de geldsom van 30 euro. Hieromtrent stelt de verwerende partij dat dit geen bewijs is van de voorgehouden nationaliteit en afkomst, dat het paspoort later werd aangepast omdat de naam verkeerd werd geschreven, dat dit twijfels doet rijzen over de betrouwbaarheid van dit document en dus ook over de identiteit, dat de verklaringen over het Afghaanse paspoort afbreuk doen aan de bewijswaarde ervan. Voorts wordt erop gewezen dat de asielinstanties geen geloof hechten aan de Afghaanse nationaliteit, dat de Raad steeds heeft gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot de identiteit en nationaliteit en de landen en plaatsen van eerder verblijf en dat de verwerende partij tot dusver nog steeds geen zicht heeft op de werkelijke identiteit, nationaliteit en achtergrond van de verzoekende partij. De verwerende partij wijst erop dat het CGVS oordeelde dat de verzoekende partij niet de Afghaanse nationaliteit heeft en dat de Raad heeft bevestigd dat er van een terugkeer naar Afghanistan geen sprake is, dat aan de voorgehouden Afghaanse nationaliteit geen geloof kan worden gehecht, noch aan het voorgehouden profiel van Afghaanse vluchteling in Iran. De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij in de regularisatieaanvraag geen elementen bijbrengt die de geloofwaardigheid van haar verklaringen betreffende haar identiteit, nationaliteit en achtergrond kunnen herstellen, dat de verzoekende partij nog steeds blijft vasthouden aan haar verklaringen ondanks uitdrukkelijke confrontatie met de ongeloofwaardigheid van haar eerdere beweerde afkomst en verblijfplaatsen, dat het aan de verzoekende partij toekomt om volledige medewerking te verlenen en duidelijk te maken wie zij is, welke haar werkelijke identiteit, nationaliteit en afkomst is en daarvan bewijsstukken voor te leggen.

2.6. Waar de verzoekende partij stelt dat de ambassade van Afghanistan niet zomaar paspoorten gaat afleveren tegen betaling van een geldsom van 30 euro en een loutere verklaring van de aanvrager, weerlegt zij geenszins de motieven van de bestreden beslissing die wijzen op het feit dat twijfels rijzen over de betrouwbaarheid van het paspoort daar het paspoort werd aangepast omdat de naam verkeerd werd geschreven, op het feit dat de verklaringen van de verzoekende partij over het Afghaans paspoort afbreuk doen aan de bewijswaarde ervan en op het feit dat de asielinstanties geen geloof hechten aan de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de beslissing van het CGVS vermeld in punt 1.2., wat volgt:

“Wel brengt u een Afghaans paspoort aan uitgegeven door de Afghaanse ambassade te Brussel op 1 april 2014. Uw verklaringen over dit paspoort doen evenwel sterk afbreuk aan de bewijswaarde van het stuk. U vertelt dat u een paspoort bekwam aan het begin van 2010. Om dit paspoort te verkrijgen moest u enkel uw identiteitsgegevens verklaren en 30 euro betalen (CGVS p.4). Aangezien u nooit eerder een Afghaans identiteitsdocument had, heeft er geen enkel idee van hoe de Afghaanse overheid kon weten wie u bent en wanneer of waar u geboren bent (CGVS p.4). Als u erop gewezen wordt dat uit uw dossier blijkt dat u niet een maar wel twee paspoorten heeft, erkent u dit. U vertelt dat u in 2014 een nieuw paspoort aanvraag omdat de gemeente opmerkte dat de achternaam op uw paspoort anders geschreven werd (CGVS p.8). Dat u vervolgens dermate gemakkelijk uw identiteitsgegevens op een nieuw paspoort liet wijzigen, haalt verder de waarde van de Afghaanse paspoorten onderuit.”

Het beroep tegen voormelde beslissing werd verworpen bij arrest nr. 183 522 van 7 maart 2017. Uit voormelde motieven van de beslissing van het CGVS blijkt dat de verzoekende partij zelf aangaf dat zij om het paspoort te verkrijgen enkel haar identiteitsgegevens moest verklaren en 30 euro moest betalen. Ook in de bestreden beslissing wordt erop geïndiceerd dat de verzoekende partij een paspoort voorlegt afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel op basis van haar verklaringen en de geldsom van 30 euro. Zij kan dan ook heden niet dienstig betogen dat de ambassade van Afghanistan niet zomaar paspoorten gaat afleveren tegen betaling van een geldsom van 30 euro en een loutere verklaring van de aanvrager.

Waar zij stelt dat de ambassade na ontvangst van elke aanvraag opzoeken doet op hun database, dat de verwerende partij een beeld wenst te geven van de ambassade van Afghanistan alsof het over de middeleeuwen gaat, dat het zeer logisch is dat de ambassades alles natrekken in hun database alvorens een document af te leveren, beperkt zij zich tot een loutere bewering die zij geenszins aannemelijk maakt. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij zelf aangaf dat zij om dit paspoort te verkrijgen enkel haar identiteitsgegevens moest geven en 30 euro moest betalen en stelt vast dat het CGVS er ook op wees dat de verzoekende partij geen enkel idee heeft van hoe de Afghaanse overheid, gelet op het feit dat zij nooit eerder een Afghaans identiteitsdocument had, kon weten wie zij is en wanneer of waar zij geboren is. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze twijfels uit bij de betrouwbaarheid van het document en stelt dat de verklaringen van de verzoekende partij over haar Afghaans paspoort afbreuk doen aan de bewijswaarde ervan.

De verzoekende partij wijst er nog op dat zij een Afghaans paspoort heeft voorgelegd en de verwerende partij dit stuk niet van tafel kan vegen, doch toont met een dergelijk betoog geenszins aan dat de motieven betreffende het voorleggen van het voormelde paspoort foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn. Ook met het betoog dat de verwerende partij aan de Federale politie de opdracht mag geven om na te gaan of het stuk vals is, dat het een in Brussel opgesteld stuk is en het zeer gemakkelijk is voor de Federale politie om de authenticiteit van dit stuk na te gaan, toont zij dit niet aan. Zij toont geenszins aan, beweert dit zelfs niet, dat de verwerende partij zonder dat de politie een onderzoek heeft verricht naar het al dan niet vals zijn, niet mag overgaan tot het niet in aanmerking nemen van het document omwille van twijfels betreffende de betrouwbaarheid, omwille het feit dat haar verklaringen over het Afghaans paspoort afbreuk doen aan de bewijswaarde ervan en daar uit de beslissingen van de asielinstanties reeds is gebleken dat geen geloof wordt gehecht aan de Afghaanse nationaliteit en gelet op het feit dat de verzoekende partij in de regularisatieaanvraag geen elementen bijbrengt die de geloofwaardigheid van zijn verklaringen betreffende zijn identiteit, nationaliteit en achtergrond kunnen herstellen.

2.7. Betreffende de verwijzing naar het feit dat het CGVS geen geloof hechtte aan haar herkomst, stelt de verzoekende partij dat dit geen reden mag zijn om dit tegen haar te gebruiken, dat het CGVS soms ook fouten maakt, dat het CGVS deze fout maakte in een ander dossier waarin ze van een Afghaanse staatsburger een Iraniër maakten, dat de Raad deze foutieve beslissing heeft vernietigd. De

verzoekende partij verwijst naar arrest nr. 196 233 van 6 december 2017 van de Raad. De verzoekende partij meent dat, net zoals in voormeld arrest, een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel van toepassing is, wat het CGVS nagelaten heeft. De verzoekende partij meent dat de Raad in het arrest terecht geoordeeld heeft dat veel van hun afstammelingen nooit in Afghanistan zijn geweest en een zeer slechte kennis hebben over het land dat hun ouders verlieten. Zij wijst erop dat het CGVS ook juist omwille van deze slechte kennis haar asielaanvraag heeft afgewezen. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij niet zomaar naar een beslissing van het CGVS mag verwijzen om haar beslissing te motiveren.

De verzoekende partij toont geenszins aan waarom de verwerende partij niet zou mogen verwijzen naar de beslissingen van de asielinstanties die reeds geoordeeld hebben over de geloofwaardigheid van de voorgehouden nationaliteit en over de betrouwbaarheid of bewijswaarde van het voorgelegde Afghaanse paspoort. Waar zij stelt dat het CGVS ook fouten maakt, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij de mogelijkheid had om tegen de beslissingen van het CGVS een beroep in te stellen, wat zij ook gedaan heeft tegen de beslissingen naar aanleiding van haar eerste en haar vijfde verzoek tot internationale bescherming. Beide beroepen werden afgewezen. Tegen de overige beslissingen van het CGVS heeft de verzoekende partij geen beroep ingesteld. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat niet kan verwezen worden naar de beslissingen van het CGVS daar zij soms fouten maakt. In zoverre zij kritiek uitoefent op de beslissingen van het CGVS, stelt de Raad vast dat deze kritiek niet gericht is tegen de bestreden beslissing en aldus niet dienstig is. Betreffende haar verwijzing naar arrest nr. 196 233 van 6 december 2017 van de Raad, stelt de Raad bovendien vast dat zij dit argument heeft aangevoerd tegen de beslissing van het CGVS, doch de Raad oordeelde in het arrest nr. 209 603 van 19 september 2018 wat volgt:

“Met betrekking tot de verwijzing naar ’s Raads arrest nr. 196 233 van 6 december 2017, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geenszins aantoont dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt, daar in het betreffende arrest wel geloof werd gehecht aan de verklaarde Afghaanse nationaliteit en het feit dat de personen in kwestie jarenlang in Iran hadden verbleven, waar zij een reële bescherming genoten. De Raad herhaalt tevens dat zijn rechtspraak geen precedentenwaarde heeft en elk dossier individueel wordt behandeld, zoals te dezen geschied.”

Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij geenszins het motief weerlegt waar gesteld wordt dat de verzoekende partij in de regularisatieaanvraag geen elementen bijbrengt die de geloofwaardigheid van haar verklaringen betreffende haar identiteit, nationaliteit en achtergrond kunnen herstellen.

2.8. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld, betreffende het paspoort dat de verzoekende partij voorlegt als bewijs van identiteit, dat twijfels rijzen over de betrouwbaarheid van het document en dus ook over de identiteit en heeft gewezen op het feit dat de verklaringen van de verzoekende partij over haar Afghaans paspoort afbreuk doen aan de bewijswaarde ervan alsook op het feit dat de asielinstanties stellen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij. Gelet op voormelde motieven kan gesteld worden dat het voorleggen van het Afghaans paspoort wel degelijk in ogenschouw wordt genomen, doch dat gemotiveerd weergegeven wordt waarom dit niet kan weerhouden worden als bewijs van identiteit en nationaliteit.

2.9. Gelet op de onzekerheid over de identiteit van de verzoekende partij waardoor de machtiging tot verblijf, zoals ook gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, niet anders dan onontvankelijk kan verklaard worden, volstaan de motieven betreffende het voorgelegde Afghaanse paspoort en betreffende de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden identiteit, nationaliteit en herkomst om de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, te schragen. De motieven betreffende de intenties te huwen en een duurzame levensgemeenschap in België uit te bouwen zijn dan ook overtollig. Een eventueel gebrek in een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.10. Waar de verzoekende partij betoogt dat het parket nooit twijfel heeft gehad over haar Afghaanse nationaliteit, dat men in redelijkheid mag verwachten dat de verwerende partij dit element in rekening neemt, dat de verwerende partij alleen de argumenten in haar voordeel gebruikt, dat argumenten in haar nadeel, zoals het feit dat haar Afghaanse nationaliteit nooit in twijfel is getrokken, niet worden betrokken in de bestreden beslissing, toont zij geenszins aan waarom de verwerende partij gehouden was

rekening te houden met de adviezen van het parket inzake het huwelijk en de wettelijke samenwoning, die zich geenszins uitspreken over het al dan niet aangetoond zijn van het hebben van de Afghaanse nationaliteit. Uit het loutere feit dat het parket in het kader van een onderzoek naar een huwelijk en een wettelijke samenwoning in België de opgegeven Afghaanse nationaliteit niet betwist, kan de Raad geen elementen afleiden die betrekking hebben op de geloofwaardigheid van de verklaringen betreffende de Afghaanse nationaliteit of op de betrouwbaarheid van het voorgelegde Afghaanse paspoort, waarmee de verwerende partij had kunnen rekening houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze het niet betwisten van de Afghaanse nationaliteit door het parket afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing betreffende de geloofwaardigheid van de verklaringen betreffende de Afghaanse nationaliteit zoals vastgesteld door de asielinstanties of de betrouwbaarheid van het voorgelegde Afghaanse paspoort.

2.11. In zoverre de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij niet mag verwijzen naar de 'nalatigheid' van het CGVS om tot een correcte vaststelling te komen over de nationaliteit van de verzoekende partij, dat dit niet als argument mag gebruikt worden om de huidige aanvraag af te wijzen, dat zij Dari spreekt met Herate accent en dat een gesprek van vijf minuten volstaat om tot deze conclusie te komen, geeft zij opnieuw kritiek op de beslissingen van het CGVS. Deze kritiek is niet dienstig. In zoverre de verzoekende partij meent dat niet naar de beslissingen van het CGVS kan verwezen worden daar het CGVS nalatig is geweest om tot een correcte vaststelling te komen over de nationaliteit, betoogt zij in wezen opnieuw dat niet naar deze beslissing mag verwezen worden daar deze foutief is. Hieromtrent kan de Raad dan ook volstaan met een verwijzing naar de uiteenzetting onder punt 2.7.

2.12. Waar de verzoekende partij betoogt dat artikel 46 van het Burgerlijk Wetboek haar toestaat het bewijs van geboorte door alle rechtsmiddelen te leveren, dat overeenkomstig artikel 34 van het WIPR de staat van de persoon wordt beheerst door het recht van de staat waarvan men de nationaliteit heeft, dat haar identiteits- en geboortegegevens worden bewezen aan de hand van het Afghaanse paspoort afgeleverd in de ambassade van België in Brussel, gaat zij er met dergelijk betoog aan voorbij dat het feit dat men een bewijs door alle rechtsmiddelen mag leveren, niet automatisch leidt tot de vaststelling dat elk voorgelegd document dan ook aanvaard kan worden als bewijs van de identiteit. De Raad herhaalt dat het Afghaanse paspoort niet wordt aanvaard als bewijs van identiteit en nationaliteit, niet omdat het bewijs van identiteit niet kan geleverd worden door het voorleggen van een paspoort, doch wel gelet op de twijfels die rijzen omtrent dit document en gelet op het ongeloofwaardig bevinden van de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij door de asielinstanties. Nu de nationaliteit van de verzoekende partij geenszins vastgesteld kan worden, zoals ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing die niet wordt ontkracht of weerlegd door de verzoekende partij zoals blijkt uit wat voorafgaat, kan zij zich bezwaarlijk beroepen op artikel 46 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 34 van het WIPR.

Met de loutere stelling dat zij meent dat het Afghaanse paspoort op basis van de artikelen 46 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 27 van het WIPR bewijswaardig heeft en dat zij meent dat dit bewijs een grotere waarde heeft dan de vaststelling van het CGVS waarop de bestreden beslissing vooral gebaseerd is, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing.

2.13. Tot slot verwijst de verzoekende partij naar een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg in Hasselt waarin de rechtbank de waarde van de documenten afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Brussel groter vindt dan het leeftijdsonderzoek van de dienst voogdij, dat hoewel de zaken niet volledig vergelijkbaar zijn, toch aandacht moet getrokken worden op het feit dat de resultaten van een medisch onderzoek die bijna 100 % betrouwbaar zijn opzij geschoven worden ten voordele van stukken afgeleverd door de ambassade van Afghanistan in Brussel, dat de resultaten van een gehoor bij het CGVS zeker opzij geschoven mogen worden ten voordele van de stukken afgeleverd door de ambassade van Afghanistan in Brussel, *in casu* haar Afghaanse paspoort.

Met haar betoog gaat de verzoekende partij er vooreerst aan voorbij dat ook reeds voor het CGVS het Afghaanse paspoort van de verzoekende partij voorlag en hieromtrent geoordeeld werd:

“Wel brengt u een Afghaanse paspoort aan uitgegeven door de Afghaanse ambassade te Brussel op 1 april 2014. Uw verklaringen over dit paspoort doen evenwel sterk afbreuk aan de bewijswaarde van het stuk. U vertelt dat u een paspoort bekwam aan het begin van 2010. Om dit paspoort te verkrijgen moest u enkel uw identiteitsgegevens verklaren en 30 euro betalen (CGVS p.4). Aangezien u nooit eerder een Afghaanse identiteitsdocument had, heeft er geen enkel idee van hoe de Afghaanse overheid kon weten wie u bent en wanneer of waar u geboren bent (CGVS p.4). Als u erop gewezen wordt dat uit uw dossier

blijkt dat u niet een maar wel twee paspoorten heeft, erkent u dit. U vertelt dat u in 2014 een nieuw paspoort aanvraag omdat de gemeente opmerkte dat de achternaam op uw paspoort anders geschreven werd (CGVS p.8). Dat u vervolgens dermate gemakkelijk uw identiteitsgegevens op een nieuw paspoort liet wijzigen, haalt verder de waarde van de Afghaanse paspoorten onderuit.”

De verzoekende partij lijkt met haar kritiek dat de resultaten van het gehoor bij het CGVS opzij mogen geschoven worden ten voordele van de stukken afgeleverd door de ambassade van Afghanistan in Brussel, dan ook kritiek te leveren op de beslissing van het CGVS. Bovendien weerlegt zij met haar verwijzing de motieven niet waarop de verwerende partij zich baseert, naast de verwijzing naar de beslissing van het CGVS inzake de ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot de Afghaanse nationaliteit, om de betrouwbaarheid van het Afghaans paspoort te betwisten, met name dat het paspoort is afgeleverd op basis van verklaringen en het paspoort later werd aangepast omdat de naam verkeerd werd geschreven.

Tot slot wijst de Raad er eveneens op dat de verzoekende partij niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde vonnis vergeleken kunnen worden met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.14. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht.

De verzoekende partij slaagt er niet in een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht aannemelijk te maken.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.15. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER